

ЧАСОПИСЬ
для
русских родин.

Виходить щодня
крім днів по
недільях і святах.

БУЖОВИНА

Редакція і адміністрація в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.

Передплата
10 зр.

Література й жите на Україні.

В числі 134-ім *Бужовини* подали ми були вступ до статі М. Гримача в *Зорі* п. з. Література й жите на Україні. Він там казав, що властиво ніякого руху, ніякого жита на Україні нема. В другій статі друкованій в найновішій числі *Зорі* завдає собі М. Гримач питане, через що така вбога народна література на Україні, такий малий просвітний український рух — і дає на то таку інтересну відповідь:

Добре відома всім тая система, що має на меті знищити український народ яко націю. В офіційній практиці „Україна“, „український народ“ не існують, єсть тільки „єдиний руский народ“. З шкільних і вищих виганяють скільки можна всякі згадки про те, що був і є такий окремий народ, Українці, а коли й згадують їх, то яко „маленькую разновидность“ „великоруссов“, „русских“. По всіх офіційних інституціях, по всіх школах уживають тільки московської мови, а українську звуть мужичим жаргоном. Українська історія ніде не згадується по школах нижчих чи середніх (окрім хіба „присоединителя“ Богдана Хмельницького та „измѣнника“ Мазепи), взагалі-ж можна про неї говорити як про „русскую“ (московську) історію і тільки по московському, а не по українському. Література українська гнітьється з нелюдською жорстокістю і навіть цілком беззаконними способами (з погляду навіть російських законів): твори наукові, белетристика чи поезія з жита

інтелігенції чи історичня, переклади, книжки для дітей забороняють ся цілком, а дозволяють ся тільки белетристика з сьогочасного народнього жита, та й тій щастить тільки коли не коли вихопити ся живою з цензурної пельки. Сї речі всім добре відомі, і через те я їх і згадую тільки дуже коротенько, щоб сказати, що там, де панує така система, і не може бути ніякого великого просвітнього українського руху.

Се правда: така система є і нищить вона те, що повинно жити й розцвітати. Але через віщо-ж така система поветала, через віщо-ж вона так сильно держить ся, таку силу має? На чому й збудовано?

Й збудовано на нашому духовному рабстві. Воно дало їй початок і жита, а тепер уже й воно саме зростає й більшає під її впливом.

Наш найгірший ворог — не російський адміністратор-обруситель, а той рабський дух, який живе в наших душах, в наших розумах.

Ми самі топчемо себе в bagno, звязуємо собі руки, затуляємо собі рота.

„Значні“ наші, повставши після Хмельниччини „значними“, нашою „інтелігенцією“, дуже багато думали про те, що вони „значні“ і занадто мало думали про те, що вони „інтелігенція“. Кілька винятків (Немирич та інші) не збиває сїєї тези. І ото замість щоб дбати про добро краю, про користь громадську, величезна більшість сих людей думає про „набування ґрунтів“ усякими способами, про здирство з поспільства, про повертання сього поспільства в кріпацтво. Не маючи через се ґрунту в своєму народі, вони шукають ґрунту в

Москві і спираючись на неї, кують кайдани на свій рідний край. Люди такі, як Немирич, Виговський, Дорошенко, Мазепа, Полуботок, Орлик силкують ся знайти сей ґрунт і дома і навіть розривають з Москвою; але й вони грішні панськими нахильностями і через те й вони не знаходять у себе того ґрунту. Повставши проти Москви, вони повинні потім тікати від свого-ж народу... Та таких людей і мало було, а більшість — то були єгоїсти, що за право бути російськими дворянами і панями над своїм же народом, продали утиченикам волю рідного краю, його добро, його щастя.

Тоді серед широких українських просторів стала велетенська, страшна труна і пригнітила весь край. В тій труні лежав великий мрець — народня воля.

Нема що й казати, що від московського уряду був страшний гніт на Україну з метою, довести до такого результату. Кров, підкупство, деспотство, здирство й інші муки народні — ось чим значило ся на Україні московське порядкування. Але все-ж можна сказати, що наша „інтелігенція“ в значній мірі з своєї власної провини стала ся тим, чим стала ся: підійшовши під „високу руку“ вільними громадянами вільної землі, зробила ся під сїєю рукою згордованим рабом московського централізатора.

Рабом зробила ся, рабом зостала ся й досі.

Силкуючи ся показати свою „истинную русскость“, сьогочасна наша інтелігенція зрікаєть ся всего українського: зрікаєть ся своєї історії і того проміня волі, що блищав серед неї, зрікаєть ся свого національного я, соромить ся його, бо-

4)

Вуйко Дорко.

(Оповідане з галицького жита).

(Дальше.)

Іваньський приїхав нічним поїздом і прийшов пішки зі стації до Волі, бо о. Горещкий не сподівався вже ніяких гостей і не вислав коний на стацію. Не велика се дорога, два чи три кілометри, отже пан Іваньський міг пішки прийти.

Привітавшись з паном директором, що щиро радувався з приїзду нового гостя, Іваньський заложив руки на груди і певний себе дивив ся на гуляючі пари, що перед ним дефілювали. Оглянув всіх і звернувся до директора з питанням:

— Панни Мані з Середдїся нема?

— Єсть! Де-ж она подїла ся? Була ту перед хвилею.

Ждали ще якийсь час, але Маня не приходила. Іваньський задумав ся, а вуйко Дорко злучив в умі появу Іваньського з утечею Мані, замітив, що се мабуть була причинна і наслідок, і зацікавлений став глядати свогчки.

Чого не бувало — панна Маня пригладала ся, як старші гості при трох столах грали в карти. Хоч очевидно не розуміла тайн гри,

але слухала і окликів грачів і дивила ся на різнорodne кидане карт та на числене штонами.

Вуйко Дорко зайшов єї тихцем.

— А ти від коли стала до карт цікава? — спитав єї.

Она, мов дитина, зловлена на злім вчинку, почервонїла.

— Я... я... — і не знала, що дальше казати.

Вуйко дивив ся зі значучим усміхом на гру красок на єї личку і байдужно сказав:

— Маємо нового гостя, професора Іваньського.

— То й що з того? — спитала Маня.

— Гм... що з того? Звістно, нічо.

Зловив ся вуйко! Не знає, що дальше казати. Єму здавало ся, що приніс своячий гарну новину, вже підозривав і се і те, а она: „і що з того?“ Коли нічо, то нема що більше й говорити... Маня дивила ся дальше на грачів.

Та от за вуйком Дорком прийшов небагом і Іваньський, поважний, як на професора пристало.

— Добри вечір вам, панно Маню!

— Добри вечір.

— Я троха принізнився, не міг перед вечером приїхати.

— Дуже добре, що хоч тепер приїхали.

— Але на жаль мушу вже в осьмій рано відїздити. Можу вас просити до мазура?

Панна Маня пішла танцювати мазура. Вуйко Дорко, що стояв біля них і чув їх розмову, не замітив ні в їх погледах, ні в словах нічого

незвичайного. Щось троха Маня здавала ся єму як би неспокойна, але більше нічого. Може оно так справді лише здавало ся?

Найшов своє пальто, закинув на себе і вийшов на город, бо в хаті було душно і вуйка почала голова болїти. Став ходити стежками та крізь вікна дивити ся на танці.

Нї, єй Богу, таки то дурна річ танець! — прийшло єму на думку. — Як сїє скаже мазура! Або осьта ланна! І то звуть ся цивілізовані люди!... Ба, Дорку, не можна так судити. А ось і ти гуляв з Манею! Ну, й що з того? Бо здурів на хвилею, а таки танець ідіотична річ.

Мимо такого острого осуду „дурних“ танців, котрих ніяка, і найвища культура не може позбутися, вуйко Дорко таки від часу до часу заглядав в отворене вікно, щоби подивити ся на танцюючих. Учитель Іваньський танцював уже з з вищою панною, а з Манею нескладно гуляв якийсь молодий чоловік. Вуйко звернув увагу на танечника Мані і рішив, що він або гуляти не вмїє, або — уїнив ся.

Маня таки скоро позбулася єго і, замітивши крізь вікно вуйка в городі, вийшла до него, накинувши на себе хустку.

— Як там в хаті горячо! — нарікала.

— Хто-ж тобі каже гуляти? Я міг би тобі дещо сказати про заргість танців.

— На приклад, що?

— Е! нічо, от ісевітниця!

їть ся його. Еге, боїть ся його, бо думає, що за се можуть карати! Звичайна обмоскалена наша публіка просто таки боїть ся навіть дозволеної від цензури української книжки!! Се не гіперболя, се факт!! А друга частина тієї публіки хоч і не боїть ся, дак усе-ж ворожа сій книжці через те, що мов сього не треба, що треба бути Москалями. І там і там причина одна: величезне духове рабство. В першому випадку воно виявляєть ся зовсім елементарним робом: люди боять ся батога і через те жахають ся всього того, за що, на їх думку, можна того батога здобути. В другому випадку далеко гірше: люди до того поробили ся рабами обставин, що не можуть уже собі й уявити, щоб можливе було щось инше. Вони до того московські раби, що коли кажуть „наша література“, то инакше й не можуть розуміти сих слів, як „московська література“; коли кажуть: „школа“, то й не можуть инакше розуміти сього слова, як тільки так, що се — відома нам обрусительна школа; коли вони купують книжку на село, то вони инакше й не думають, як тільки так, що се може бути московська книжка, і т. и., і т. и. Люди першої категорії — раби і знають, що вони раби; люди-ж категорії другої — може ще гірші раби, але думають, що вони вільні люди і свого духовного рабства не помічають, а вважають його за свою вольну волю. Які ліпші?

Правда, єсть ще в нас люди, що і пишуть і читають ті українські книжки; єсть у нас іще „українофіли“. Але се само і є тільки „українофіли“, а не „Україні“, свідомі свого національного я. В життю своєму дома чи в громаді вони справжні московські люди; але в їх суть „симпатії“ до „всього“ чи до „дечого“ українського. І скільки тих „симпатій“, стільки з тих добродій і діла. Такі в нас 99% наших „українофілів“. На словах та ще в куточку, щоб ніхто не почув, — симпатії; а як до діла, то зараз спина заболіла.

За сї слова можуть на мене образити ся ті 99% наших „українофілів“. Чи по правді-ж? — скажу я їм на те. А ще краще спробую їх так: скажіть мені, чи ви в своєму життю завжди пам'ятали, що ви Українці, а не Москалі? Чи ви самі знаєте рідну мову стільки, щоб могли нею писати й розмовляти так, як московською? Чи ваші діти уміють нею хоч розмовляти і чи розмовляють? Чи ви в своїй діяльності виявляєте чимнебудь свою належність до українського народу, то-б то: чи ви працюєте на користь йому, яко українському народови, не випадком, а що дня, систематично? Чи ви обстоюєте за його права? Чи борете ся за його волю? Чи справді-ж так живете, що у вас є тільки одно діло — діло визволу свого народу з його духового, політичного і економічного занепаду, а всі инші „діла“ — то дурниця? Чи ви справді не жалієте для сього діла своєї сили, своєї праці, свого спокою, своїх грошей? Чи ви завжди думаете про се діло? в день, і в ночі? І воно не дає вам спокою, воно вас до себе тягне? І ви радієте його радощами, живете його життям? Ви радієте, як у вас болять груди з роботи для сього діла, і мучите ся, як не можете йому пособляти? Мучите ся тяжко, всією душею, всім серцем? І коли ви на всі сї питання відмовите мені: „еге так!“, то я беру свої слова назад. Але чи відмовите-ж, коли попитаєте сього сумління?

Я знаю, є такі, що й одмовлять. Я перед їми низько схиляю голову. Але се й буде той 1%; а 99...

Се все фрази, ви скажете, а покажіть нам факти!

Факти? Діла? Ні се ви покажіть мені факти, ви покажіть діла, такі свої діла, щоб з їх справді було видно, що ви справді боріть за нашу волю-долю? Де ті діла? Є дещо, але так мало, так мізерно! Та й те мале, хіба воно *ваше*? Воно *їх*, тих борців за наше добро, того одного відсотка,

а не ваше! Але щоб ніхто не сказав, що я обвинувачую без фактів, то я все-ж наведу тут їх кілька.

Ми зняли річ про народню просвіту, про народню книжку. Не будемо-ж відбивати ся від сього і зазначимо ті цікаві факти на сьому полі.

Ми бачили, яка вбога українська народня література. Чи справді в нас нема годящих до того робітників? Чому нема? Он же існують „комітети“ чи „общества грамотности“, „комісії народнихъ чтеній“, „книжніє склади“ і такі инші просвітні інституції по наших великих містах, у Харкові, в Київі, в Одесі. В тих інституціях працює часом по багато людей, — то єсть же робітники! Але що-ж вони роблять?

І тут автор дає доказ, що робить н. пр. харківське Общество грамотности, у виділ котрого засідають і Українці. Оно, не згірши других, вислугує ся „православію, самодержавію і (російській) народности“, обмоскалює нарід і своїми книжками ширить серед него принципи і ідеали російських поліцейських урядників. Дійшло до того, що українському народови дають читати українських письменників — в російській перекладі, аби лиш не по свому! — Такі самі бувають і инші товариства народні на Україні. Самі Українці помагють убивати нарід яко націю, а не рятують его від смерті. Московських рабів — великий гурт, а український гурт малий, хитливий та ще й лінивий. Наші „українофіли“ — каже М. Гримач — були-б раді, коли-б в один чудовий день скрізь запанувала українська культура; але щоб самим задля того працювати з усеї сили, невипущте — до сего они не звикли. Так інколи... у вільний час — дещо зробити, — се ще можна, а більше... більше, бачите, нема коли — за московськими справами чи просто за лежнею.

Зовсім виходить на те, що ми писа-

— Не був би такий великий гріх, як би вуйко сказав раз нісенітницю.

— Я грішу так нераз, Маню.

— Ну, то не кажи. От сїдаймо собі ту на лавочці. Як боз пахне! Розповідж мені дещо... я так втомилася!

— Не знаю, що тобі розповісти? Байку, як дитині?

— Говори байку, все одно. Волю байку, як ті комплєменти, котрих я наслухала ся тепер від мого запитого дансера. Аж млієтню мені від них.

— Ти воїла би гіркі слова?

— Як коли, то й гіркі слова солодші сиропу. Спробуй, на приклад, сказати мені яке гірке слово, але таке, як полин.

— Яке-ж би... гм? Але ти не прогніваеш ся?

— Ні.

— То я тобі скажу: Пора би тобі, Маню, вийти замуж...

— Може за того запитого ідіота, з котрим я тепер танцювала, бо випадало.

— Ай! Яка-ж бо ти — обрушив ся вуйко.

— Ні, Дорку, я тобі тепер поважно скажу: Знаєш, я гроший багато не маю, але жити все таки маю з чого. Атаже я семинарію учительську скінчила, а що посади не брала, то тому, бо родичі не хотіли. В крайній потребі прошу о посаду — і вже, а за першого-лучшого вітрогона замуж не вийду. Сам же кажеш, що жите не шутка, трудне... То треба знати, з ким жити.

— Добре кажеш, Маню.

— Я вже кількох відпала.

— Може то ризиковна річ, так перебирати?

— А ще більше ризиковна: виходити за леда-кого, за нелюба.

— Гм... і то розумно сказано. Але чи вільно тебе спитати? Чей ти на дорозі життя стрітила когось такого, що принав тобі до впадоби? Може я за богато жадаю від тебе, то я цофаю питає.

— Яка гарна ніч, вуйку! Які пахощі! Чуєш, як соловій в лісі дивить?

Вуйко чув соловія, але чув і тихий сьміх в словах Мані. Як би місяць сьвітлив був яснійше, то вуйко може був би замітив усьміх і на устах Мані.

— А справді гарна ніч! — відповів, зрозумівши слова Мані так, що у неї єсть свої тайни, котрих і вуйко не повинен знати. Однак не міг також здержатись від усьміху.

Невинні слова вуйка так розвеселили своячку, що она в голос засьміяла ся.

— Гарна ніч, гарна ніч! А ти мене о що питає? Не вдавай, вуйку, що тебе можна обдурити!

— Я не цікавий на твої тайни.

— Які в мене тайни? Питаєш ся, хто мені принав до впадоби? То я тобі щиро скажу: Ти мені подобав ся!

— Ну, Маню, я тобі не забороню жартувати.

— Я не жартую.

— Добре, добре. Отже я... а ще хто?

— Сказати тобі?

— Як хочеш.

— Отже скажу: також Іваньський. Ти знаєш его добре?

— Знаю.

— Такий поважний, очитаний... Торік підчас вакацій був у нас в Середлією, — там учитель его свояк. Бував у нас — що ми нераз парозмавляли ся! Мимо того він дуже несьмілий...

— То все гаразд! — повваив ся вуйко. — Суплєнти то нарід до женитьби дуже скорий, звичайно ідеалісти філософи! Я его спитаю ся...

— Вуйцю — настрашила ся панна Маня — прошу тебе, не кажи ему нічого. Вуйцю, мій-золотий! На що-ж я була така щира перед тобою?!

— Будь спокійна, Маню. Коли не хочеш, я ему не скажу. Але цікаво мені, що тобі подобають ся самі такі поважні, тихі... То звичайно дуже скучні люди.

— Що-ж я тому винна? — оправдувала ся скоро панна Маня, а в голосі єї ще тремтіла обава, щоби вуйко не сказав чого Іваньському. — Я таких люблю, як ти, як він...

— Як я також? — спитав недовірчивий Дорко. — Се теорія, моя панно.

— Яка теорія? Чому не маю сказати по щирости? Коли панна має відвагу сказати мужчині: „Я тебе не хочу, забирай ся!“, то тим радше повинна мати відвагу сказати ему добре слово.

— І се теорія. Ану скажи Іваньському таке „добре“ слово!

— Годі, нема такого звичаю, бо нема щирости. Мене висьміяли би. Впрочім залежить се ще від того, чи я ему подобаю ся, а того я не бачу. Він для всіх однаковий, осторожний...

зованим ксантині і гуаніні; дві з зоології: учителя Раковского „Причинок до анатомії порівнятельної судин кровних у хробаків (з таблицею) і проф. Верхратского „Скільки часу потребують мотилі сьвіжо виляглі до повного розвитку своїх крил?“; дві з медицини: д-ра Сельского „До механіки нормальних і патологічних змін положення матеріці“ і д-ра Дакури „Причинок до діагностики клінічної тифу кишкового“; вкінці справоздане д-ра Ч. про „Пироговський з'їзд лікарів у Києві“.

Судячи по першій томі — є надія, що і в нас науки природні попливуть широким руслом. Що завдатки до того є у нас, о тім нема сумніву, однак оптимізм за великий міг би у деякого викликати незабаром розчароване та зневіру у власні сили. Маємо вирядіти багато людей, що працюють на різних полях наук природних і здобули собі почесне місце між ученими, но тим трудно вже змінити се, до чого навикли, — змінити язик, яким пишуть свої праці, на свій рідний, ще не вироблений яко язик наук стислих; вони мусіли би творити доперва мову наукову, а на те їм і терцю не стає і навички не позваляють, а що найважнійше, їм пильнійше і важнійше науку посувати наперед, ніж творити доперва форму для тої науки. До того потреба сил молодих, нової генерації, і власне тої „Збірник“ має на меті витворити ряди молодих учених, котрі би в науках природних працювали на рідній мові; та се вимагає часу не зовсім короткого.

Но і ціла суспільність повинна заінтересуватись та тішитись появою такого видавництва. Нині чоловік не може називатись інтелігентним, если не має поняття ясного о різних дослідах та справах в науках природних. У нас ще то лихо, що по-за історію та літературу і де-що права — всьо инше мрачний туман у більшості інтелігентній. Власне „Збірник“ буде подавати кромі дослідів научних зовсім нових, також розправи про стан якоїсь квестії наукової в даній хвилі, як і справозданя з книжок так змісту спеціального, як і загального. Тож надіємо ся, що і суспільність підопре змаганя товариства імени Шевченка, та пригорне нове видавництво з радістю і любовію як рідну дитину, бо в науці сила, — Г.

Руска граматика для шкіл народних. Часть II. (До III. читанки для 5. і 6. року науки) уложена проф. Омеляном Поповичом появила ся вже і продає ся по ціні 80 гедерів. Так отже мають наші народні школи на Буковині вже всі книжки: 3 читанки, 2 граматики, 3 учебники німецької мови, 3 сьлівники і 3 рахункові книжки в народній мові і з новою правописею; тільки учебників прав. релігій годі джати, бо консисторія зволікає вже з 8 років в видане хочби руского малого катихизму, що обіймає ледво кільканайцять листків. За той час випечатано волоскі учебники релігій для всіх клас шкіл народних і середних, а для руских учеників є тільки одна руска книжка, а то біблія — уніятська! І найже-ж хто ще скаже, що прав. консисторія не дбає про православие!

Телеграми „Буковини“.

З дня 23-го липня 1897 року.

Відень. На найближший час заповідають нові віча, передовсім в Хебі, дальше уряджують німецькі послы зі Шлезку народні збори із шлезких міст; а адміністраційна секція предложила езекутивному комітетови моолодоческої партії, щоби означено час, коли має відбутн ся чеське віче міст.

Відень. Богато староств завізвали німецькі громади, котрі відмовили полагоджене справ порученого круга ділани, щоби далі провадили евіденцію війскову, а то на підставі арт. IV. держ. зак. Громади ухвалили рекурсе до праского на-

місництва, а в потребі і до адміністраційного трибуналу.

Будапешт. Переговори між парламентарною більшостію о опозицією розбили ся. Опозиція рішила ся дальше вести обструкцію.

Филипополь. В процесі Бойчева признав ся обжалований жандарм Василев до вини; також префект поліції Новелич признав ся до всего і зізнав, що Бойчев задушив Анну Сімон. Бойчев випирає ся всякої вини.

Царгород. Висока Порта оголосила вже жадану амбасадорами заяву, що годить ся на предложену ними границю в Тесалії. Надіють ся, що сими днями буде мир між Туреччиною а Грецією остаточно установлений.

Канеа. Губернатор удав ся на російськїм кораблі до Регимна, аби поінформувати ся про розрухи. Турки напали минувшої суботи на християн, убили 7, 3 ранили, а 1 осліпили. Передчера напали Турки на російський відділ, що мав християнам принести поживу; Турків прогнано. Розрухи требають дальше.

Для панів учителів!
INSPECTIONSBERICHT,
Jahresausweis
і Шкільні повідомленя
(Schulnachrichten)
є на складі
в друкарні „Рускої Ради.“
Просимо о замовленя.

ПОЇЗДИ ЗЕЛІЗНИЦЬ

від дня 1-го мая 1897 після часу середно-европейского.

відходять з Чернівців						приходять до Чернівців						
до Неполоківців, Снятина, Львова, Відня	819	854	1232	404	1025	з Відня, Львова, Снятина, Неполоківців	1128	320	757	811	610	
до Глибоки, Гадікфальви, Гатни, Іцкан і Бурдуженів	1148	351	832	—	635	з Бурдуженів, Іцкан, Гатни, Гадікфальви, Глибокої	—	809	1212	350	1000	
до Садагури, Бошня, Новоселці	645	430	—	—	—	з Новоселцій, Бошня, Садагури	—	1113	950	—	—	
з Глибоки						до Глибоки						
до Карапчева, Сторожинця, Бергомету, Межибродів	814	535	—	—	—	з Межибродів, Бергомету, Сторожинця, Карапчева	635	1037	800	—	—	
Перший поїзд іде на шляху Бергомет, Межиброди від 1-до марта до 3-го вересня що вівторка і п'ятниці.						Перший поїзд іде на шляху Бергомет Карапчів тільки в понеділок; другий поїзд на шляху Бергомет-Межиброди тільки від 1. липня до 31. вересня що понеділка і четверга; третій поїзд не іде в понеділок.						
з Гадікфальви						до Гадікфальви						
до Радівців	610	1003	228	612	805	з Радівців	542	855	115	550	747	
з Гатни						до Гатни						
до Качки, Гурагумори, Вами і Кімполонгу	1010	201	—	—	—	з Кімполонгу, Вами, Гурагумори, Качки	1258	625	—	—	—	
з Іцкан						до Іцкан						
до Сучави	327	630	1009	216	718	з Сучави	442	842	130	630	837	
з Вами						до Вами						
до Рус-Молдавиці	346	647	913	1132	250	з Рус-Молдавиці	842	1259	204	322	545	905
Поїзди ідуть від часу до часу. Розвідати можна на станицях Вами, Драгоша і обох Молдавицях.						Поїзди ходять від часу до часу. Розвідатись можна на станицях Вами, Драгоші і обох Молдавицях.						
з Карапчева						до Карапчева						
до Чудина н. С.	854	1007	615	—	—	з Чудина н. С.	555	555	—	—	—	
Перший поїзд іде що понеділка, другий з винятком понеділка, вчній кожної днини.						Перший поїзд іде що понеділка, другий з винятком понеділка.						

□ поїзди поспішні; * поїзди особові; без знаку поїзда мінає. Час середно-европейський іде о 46 минут пізніше від черновецкого часу; нічний час рахує ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мин. рано і зазначає ся підчеркне нем минут.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

3 друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромовского.

За редакцію відповідає Осип Маковей.

КОНКУРС.

Виділ „Народного Дому“ в Чернівцях пошукує для бурси від 1. л. вересня с. р.

УПРАВИТЕЛЯ

для надзору над питомцями бурси

і

ГОСПОДИНЮ

що подавала би питомцям харч разом з опалюванем, освічуванем і чищенем комнати та пранем білизни.

Термін для зголошуваня до кінця липня с. р. — Близні услівя в „Народнім Домі“ (улиця Петровича 2.) що-дня від 6—8 год. вечером.

Хто хоче мати добру і дешево МАСИНУ до ШИТЯ,

най удасть ся до мене, то певно не пожалує. Нові продаю дешевше як всюди, а употреблені, ще добре удержані почавши від 20 ар. і то за готові гроші і на виплат. Хто купить у мене нову чи стару машину, за реперацию не потребує журити ся, бо я роблю тую безплатно через цілий рік.

Русини, удавайте ся до мене, бо я також Русин і обедужу Вас по братньому

З поважанем

В. Данілевич,
машиніст у бровари Штайнера в Чернівцях, при уз. зельничій (Bahnhofstrasse) ч. 26.

